

sayı eksi beş - şubat

paha biçilemez

fütursuz

fanzin

II

ralulofed ucnunos

sonuncu defolular

müşkülpesent taraflarınıza taraf
olmaya geliyoruz

yazdığınız yazdığınızı sandığınız
ve adına yeraltı dediğiniz
fanzinlerin sayfaları kadar
inceltmeye geliyoruz ruhlarınızı

ruh demişken

ruhunuz yeraltına musalla taşı bile olamayacak kadar kaliteli
yeraltından değil madenin keşfedilmediği işlenmeye yüz tuttuğu
münferit diplerden geliyoruz

binevâ küflü yazılarınıza zeytinyağı dökmeye
geliyoruz

çoğunluğumuza azınlık katmaya yeki değil hiçliği saymayı
unutarak geliyoruz

sırtımızdan düşen bin parçayla geliyoruz

merdivenleri çamurlu ayaklarıyla tırmanmayı topluma biat etmiş
rutubetli kafaların nemli sözlerine tapan onu yaşantı öncülü
sayan varsayımlarınızı varlığınıza armağan etmeye geliyoruz

peki niye yazıyoruz

iyiyi rahatsız etmek kötüyü haklı kılmak için yazıyoruz yok
etmek çok etmek için yazıyoruz

iğrençliğin değerine değer katmak klişeleri yıkmak bombalamak
için yazıyoruz

yeni yeraltı edebiyatını inşa etmek için sözü ve dinamitleri
ortak vakitte fitillemek için yazıyoruz yıkmak ve yerine
yenisini koymak için

bozmak dağıtmak çürütmek için yazıyoruz

çıkın şu aralıktan görmüyor musunuz

yazıyoruz

neyse defolu öncüllerimiz

kuralsızlığı demirbaş kural kabul eder
güzelliğin sadelikte gizlendiğini düşünür
büyük harfi dışlar bünyesinde barındırmaz
sonuncusu olan bu ebedi topluluk bugüne ve yarına tepki
düne olan saygısıyla saygı duyulmayı bekler
sonuncu defolu okunduğunda kendini bulan herkesindir
ölçsüzlüğü öncül kılar kafiyeyi duyguda besler
şair anlatılanı değil anlayanını hedefler
soyut nesnelere canlılık katar
kendinden bir şeyler barındırdığını düşündüğü her konu
hakkında mutlaka bir söylemi vardır

peki neden sonuncu defolular

her zaman söylediğimiz ve söyleyeceğimiz gibi sonuncu defoluyu
sonuncu defolu yapan geçmişe tepki değil saygı günümüzde
şairliğin adını kirletmiş kimlik şairlere dur demeye geldik ve
hatta kimliksizlere kimlik kazandırmaya çivisi çıkmış dünyanın
defosunu yapmaya geldik içimize attığımız yutkunduğumuz yırtık
cümlelerimize yaptığımız defoları anlatan ve katili olduğumuz
harflerin anısına kurulan bu ebedi hareketin özgür düşünebilen
kimselere ihtiyacı vardır bizim değil sözün özü bu akım onu
üstlenen sırtlayan herkesindir şimdilik bu kadar yeterli en
kısa zamanda buluşabilmek dileğiyle

bu şarkılar hep seni anlatır

bu yağmurlar

yüreğime

aşk tohumları serper

bir sevdadın sen

içime dolan

14ünde şubatın

dolunay misali

bu yağmurlar büyütür beyaz gülümü

ahh be gül

ahh can gül

sen hep gül

köpek

tecavüze uğramış bir köpek ile tanıştırabilirim sizi
yenidoğan'da buldular, tasma niyetine her tarafına
dikenli teller dolamışlar
ciğere hızla ilerleyen dumanın sesini çok iyi bilirim
şimdi sigara bile içmiyorum gerçi
dişlerin arasından çekilen o dumanın ardından
kahkahalar karışır öksürük seslerine
belki şaplak atar biribirlerinin enselerine
dişetleri kararmıştır ve pis kokmaktadır
tahminimce
parmak araları sekiz renk yün pamukçuklarıyla doludur
su değmez onların ayaklarına
ama çok iyi çekerler musluk suyunu
burunlarından sinüs boşluklarına
bir gece yarısı eve yürüyordum
bir köpek gördüm
dikenli tellerle bağlamışlar
kumaş pantolonu ayak bileklerine kadar
inmiş o herifi gördüm
köpek uluyor herif homurdanıyor
yıllarca kimseye saplanmamış
bir bıçak taşırdım belimde
bu ilginç alışkanlığımın bir işe yarayacağını
tahmin bile edemezdim o geceye kadar
bıçağımı işaret ve baş parmağımın arasına yerleştirip
profesyonel bir kasap gibi böbreğine sokup çıkarttım
bir kere değil
sekiz kere filan
ben küçükken mahalledeki bir abi söylemişti
böbreğinden bıçaklanan adamlar altına sıçarmış diye
gerçekten de doğruymuş
kimse bilmedi o adamın o gece orada nasıl öldüğünü
adamda bilmedi hiçbir zaman nasıl öldüğünü
köpek şahit oldu sadece cinayete
erim şişman

geometrik bir yanılğı

bir piyanonun tuşlarından fırlamış gibi dramatik
odanın içinde süzülüyor her şey
tarihin karanlık sularını içiyorum
duaların bittiği yerde şarkılar başlıyor
içinden çıkamadığım cümleleri
bir rüyanın etkisiyle usulca kapına bırakıyorum
eskimiş bir kahkaha duruyor yüzünde
yorgun ve tehlikeli görünüyorsun
yırtılmış bakışlarının ardından
ilkbahardı acı çekiyordum
ve saç tellerinle kesik bileklerimi dikecek
bir iğne gibi sokuldun bana
denklemler ve geometri yanıldı
bir bütünün uygun ama ait olmayan parçalarıydık
ölülerimi ilkbahar sabahlarında
kireçle boyalıyorum kendimi oyalamak adına
ölülerimi sonbahar akşamlarında dansa kaldırıyorum
ben baharlarla kanlı bıçaklı geçiniyorum

bir poyrazın kucağında gelmiş gibi hırçın
odanın içinde üşüyor her şey
yaşam lanetinin kanını içiyorum
gerçeklerin başladığı yerde hayaller bitiyor
kendi gökyüzümü bir yaşam ünitesine bağlıyorum
elektrikler kesik

dizüstü kısa felaket

senin annen iyi kalpli bir orospuydu
gökyüzünün açlığınaydı tüm inilti zenginliği
yüksek topuklu ayakkabıların kulisinde zamanın
saat üçte kalkması gereken temsilcisiydi
bazılarına gece diye bir şey vardı hem
şekiller çizilse de erkek vücutlara
ayakta okunan hayatlar
cereyanlar kesikti çalışamadım yorgunluklar
senin annen mini etekli bir sokaktı
paylaşırdı akşamındaki son hikâyeyi sahibiyile
teninde mutlaka eskisinden daha eski bir anı

senin annen soyunası bir olanaktı
bir kahraman daha geçerken alt yazılardan
tüm bunları sana anlattığını sanan bir de adam vardı

aytaç ars

yarım kalan film

korkum yok artık ecele
ecel artık tenden öte
gün olur görünmezden gelinir hayatlar
gün olur unutulur duygular
ve gün batar son bulur yarınlar
her şeyden çok baki kalır yanlışlar
hayat bir felsefe filmidir
süre gelen bir döngüde saklıdır beklentiler
o beklentiler ki ihtimalleri acılarda sevdirebilir
ancak bazı filmler yarım kalır
belkiler olmaz artık ondan sonra
bir çıkmaz sokak olur senin gibi
kaldırımlarında yetim kalan mutlu sonla
biliyorum bunlar post modern çağın getirisi
sende yenik düştün varlığın getirdiği kıymetsizliğe
bırak artık demli çayım saki olsun bana
kimseye verecek bir şeyim kalmadı
pörtlemiş gözlerimin alacakları da kalsın
kalsın ki bir gün yüreğinde sorgulanırsa geçen zaman
o vakit bir ateş yakarsın yarım kalan filmimize
kimsesizler mezarlığına atılmadan

ütopyaları değil distopyaları sevin zaten sevenleri var
ütopyaların özgün olun özgür olun birazcık da deli işte şimdi
çok daha güzel oldu

bugün de seni biraz özgün biraz özgür ve birazcık da deli
severek uyandım ah biraz özgün seviyor olmak kahrediyor beni
bu dünyaya gelmiş ve seni sevmiş herkesi hadesin cehennemine
yollamak istiyorum tabi eğer varsa ben çok deli severim adam
mitolojiyle severim felsefeyle severim her şeyinle severim
seni kahretsin bir distopya olmuş olsaydın dahi delicesine
severdim seni

felsefe dedim aklıma geldi bugünlerde yokluğunu hatırlıyorum
sık sık her şey antisiyle beraber var olur ya hani yemin
ederim varlık felsefesi senin yokluğunun ürünü adam var
olmakla alakalı söylenmiş her şey senin yokluğunda yaratılmış

gel birazcık deliyiz ikimizde bütün varlık felsefesini yakalım
var olmakla alakalı her şeyi unutalım sen gelip benim yanımda
var ol varlıkla ilgili her şey dünyadan silinse de olur

monadeli

dur

hadi gel buralara kokun yayılsın şu ufacık gökyüzüme nefesin
essin rüzgar yerine hadi gel bu diyarlara gel de birkaç mum
yansın odamda birkaç mum da olsa ışık vursun yüreğime

saçlarını topla dünya güzeli saçlarını sal göğsüne ben dünya
namına bir şey isteyemez oldum ölümlerden başka ben dünya
namına bir şey isteyemez oldum karalamaktan başka ölüm dünya
güzeli ölüm hani toprak kupkuru kalır da çatlar ya hani
yağmurlar gökten iner ya kar beyaz kefenlere hani yaylalara
sis vurur da göz gözü göremez ya ölüm

gel değişelim bakışların ile gök yüzümü güneşimi al her ikisi
de senindir lakin ayıma dokunayım deme karanlıklara ay düştü
mü seni hatırlatır bana akşam üzeri oluver dimi bu kentte
oturur ayı beklerim bu kente ay düştü mü sen düşersin yüreğime
yapma dünya güzeli dokunma yaralarımaya aman yaklaşayım deme
karanlığıma dur dünya güzelim

balta

köşe başı

iki dakika daha duramaz
hemen çağırırlar
neymiş efendim
daha yemekler yapılacakmış
çamaşırlar asılacakmış
ütü varmış
boyasıymış badanasıymış
yok devenin nalı
sanırsın gündelikçi
o değil
bir türlü doyamadım
kara kaşına
kara gözüne
bilmiyor ki
yetmiyor köşe başı
yetmiyor iki dakika

ufuk türkyılmaz

şeyhim

direk konuya giriyorum
avfet
bir gözleri var ki
sana anlatsam tekfir edersin
etme şeyhim
ben seviyorum
kusuruma bakma
sana malum mu bilmiyorum
ben geceleri rüyamda onla buluşuyorum
senin deyil onun elini tutuyorum
hani kalpten bahsetmiştiniz muhterem şeyhim
kalpte iki sevgi bir arada bulunmaz demiştin bana
o zaman benim sol yanım neden acıyor şeyhim
hani şeyhim demiştiniz ya
hani şeyhim
hani
ben keşf yapmağa onunla gidiyorum şeyhim
kerametlerim kifayetsiz kalıyor şeyhim
bilemiyorum
ne yapmalıyım şeyhim
evliyaların hayatıyla meşguldüm dün gece
bugün sezen aksu dinliyorum
ben hiçbir emrinizden çıkmadım
o halde neden böyle oldu şeyhim
ben sadece yastığıma sarılıyorum
çok yalnızım
sana sarılabilir miyim şeyhim

neyse boş ver şeyhim siktiret

maktûlî

adam

her akşam elindeki beyaz poşetlerle evine dönen televizyonun karşısındaki tekli koltuğu mesken edinen adam

minik bir şişenin içine üflediği nefesini boynuna taksın diye sevgilisine veren bir başka adam

hiç usanmadan mavi damalı yatak örtüsünde uyuyan karısını her sabah öpüp işe giden daha başka bir adam kapıyı usulca çekiyor

bardakta soğuyan çaya şiir yazıyor diğer adam

her sabah sakal tıraşı olup akşam eve döndüğünde çoraplarını top yapıp sepete fırlatan ağlamamayı erkeklik kuralı sayan tüm bu adamlar kim

lokomotif gibi sigara dumanını ağır ağır üfleyerek yanımdan geçen adam

uzun paltosuyla bayiden gazete alan elindeki simidi ısırarak yürüyen

bir köşede sigara içen

küfür ederek konuşan adam adamlar

hepsinden kaçıyorum kendimden de

en çok da bana kendimi suçlu hissettirenlerden

mesela kadınlığım ondan da kaçıyorum çarparak duruyorum önümdeki adama omuzları geniş adama

geç geldiğimiz için durağa otobüsü kaçırmışız ve görmediğimiz için gülüşü solmuş o çocuğun

omuzları geniş adam yüzünü dönüyor bana içinde tuttuğu hisleri yıllanmış şarabın buğusu gibi gözlerine yansımış

bana ilk sorusu hayatta kalmayı nasıl başardınız oluyor

güzel tonlanmış bir sesi var bence iyi bir adam

nelerden vazgeçtiniz diyor bana sahip olduklarıma bakmıyor

adam ayrıntılarına seviyor bardaktaki çay soğuyor

tayları siktiret karıcım

muammalar ve mutlaklar eşliğinde filizlenmiş bir çiçeksin sen
ve kokmuyorsun
ve hiç arkadaş canlısı değilsin
dokunamıyor atlar dahi
sana benzetme bulmak zaten yeterince zorken
sen sevmiyorsun diye güller solacak değil
ama açmıyorlar da bak
yalnız kalıyor bülbüller
ve platonik dahi olamıyor sevgiler
kararıyor günler
soluyamıyor taylar dahi
bir at kaç yaşında hipodroma mahkum edilirse
o yastayım ben de
çatlamak için koşturuluyorum
çatlayamıyorum
bütün bunları siktiredelim

burak akkaya

nia için yazamamak

intiharlarımın kısa saçlı tanrıçası ne zamandır seni soruyorlar bana hiçbir yazımda yoksun uzun zamandır bilmiyorlar ki her akşam birbirimizi bileklerimizden öptüğümüzü saçlarını hala kendin kesiyorsun sanıyorlar oysaki artık ben kurban ediyorum saçlarını evimizin yalnızlığına

biz bir olmadan mutlu olan insanlarız ayrı gayrı gecelerin hep aynı köşesine saplanan yıldızlarız bilmiyorum artık neden sana yazmıyorum

paskalya tavşanı

bok gibi oldu siktir et

sayfayı değiştir

yeni intiharlara başla

kararıyor şiir uzuyor gece

yağmurda dökülmüş kan gibi her şey çoğaltıyor özlemini
kirpiklerimin arasından bakıyorum kiralık bir duvağa
peranın alelade çıkmazında canımı bağışlıyor alelade tinerci
yüzün samimi güller açıyor enkazımın toprak kısımlarında
yüzümü hangi duvara dayasam heybemde yeni bir yangın lekesi
hafızamı taşı biraz dinlenmem lazım

kurguladıklarım anı olsun diye bir sürü kalemtıraş
yıpratıyorum
buruşuk kâğıtlar kusuyorum izmarit batırılmış saksılara
ben miyim bu kendi intiharından korkan çaylak
aynaya sıçramış kırılmış hayalin iltihabı
ben miyim bu yazdıkça sefilleşen pıhtı gözlü ahmak
aynada dinmiş iniltinin kahreden buğusu
ekiminse bir siki yok vitrine koyacak
hafızamı kaz biraz oturmam lazım

dur geçen kış sakladığım ölümden bir parça vereyim sana
paltomla beraber naftalin koktu bütün yaz
üstüne biraz sonbahar alacası ekler birkaç gün kükürt suyunda
bekletir
hangi yanını sevmeydiysen söndürürsün
ölüm iz bırakmaz geriye kalanlar eşiğini kanırtmasa
hafızamı yaz biraz uyumam lazım

kış

kış buhranıyla oturdu bahçeme
esrarengiz bir yelle sürdü kırlangıçlarımı
yuvalarından sen yarım olan seni de götürdü
çaresizim boşuyorum tablolarınla
kıvırcık saçlarının seferinde gülümseyişi
ağıtlara şuurunu verir
çaresiz yüreğimi parçalar oldu
tüm gezegenler yalnız kaldı
yıldızlar yalnız kaldı
allah yalnız kaldı
isa yalnız kaldı
çarmıh senle kaldı
ben yalnız kaldım
yok edemedim yazgıyı
kestanelerimi artık ben pişiriyorum
sobamda yanan odunlar kurşunlar sıkar oldular
kollarım kollarıma kenetlendi
yalnızlığım
sol yanağıma buse kondurup uçuverdi

mert gülsu

benimki bir ekim macerasıydı
bir adımla da başlatabilirdim bu macerayı
bir tren bir gemi bir uçakla da
ben beklemeyi tercih ettim
çünkü ben bir mayın tarlasının içindeydim
sen bin yaşında bir kelebeksin
zihnin cennet kadar renkli
gülüşünün kıyılarında güneşin ışığı ve sıcaklığı var
ben bu maceraya çıkmayı çok istedim çok çabaladım
uçurtma yapmaya karar verdim
uçurtmamı yapabilmek için çok ağaç kestim belki de
ama sonunda bitirdim uçurtmamı
senin yanına varabilme aşkıyla başlamıştım
en sonunda gökyüzünden kendimi mayın tarlama bıraktım
senin gözlerini ve gülüşünü düşünerek düştüm düşlerinden

alışkanlık

bir köylü kadın bir danayı doğar doğmaz kucağına alıp sevmiş sonra da bunu adet edinmiş her gün danayı kucağına alıp taşımış sonunda buna o kadar alışmış ki dana büyüüp koskoca öküz olduğu zaman onu yine kucağında taşıyabilmiş

bu hikayeyi kim uydurduysa alışkanlığın ne büyük bir güç olduğunu çok iyi anlatmış olacak gerçekten alışkanlık pek yaman bir hocadır ve hiç şakası yoktur

yavaş yavaş sinsi sinsi içimize ilk adımını atar başlangıçta kuzu gibi sevimli alçak gönüllüdür ama zamanla oraya yerleşip

kökleşti mi öyle azıllı öyle amansız bir yüz takınır ki kendisine gözlerimizi bile kaldırmaya izin vermez bence en büyük kötülüklerimiz küçük yaşımızda belirmeye başlar ve asıl eğitimimiz bizi emzirip büyütenlerin elindedir çocuk bir tavuğun boynunu sıkar kediyi köpeği oyuncak edip yara bere içinde bırakır anası da ona bakıp eğlenir kimi baba da oğlunun savunmasız bir köylüyü bir uşağı öldüresiye dövdüğünü bir arkadaşını kurnazca ve kahpece aldattığını gördüğü zaman bunu yiğitlik belirtisi sayarak sevinir

oysa bunlar zalimliğin zorbalığın döneikliğin asıl tohumları kökleridir çocukta filizlenirler sonra alışkanlığın kucağında alabildiğine büyüüp gelişirler bu kötü yöntemleri yaşın küçüklüğüne ve işin önemsizliğine bakarak hoş görmek tehlikeli bir eğitim yoludur önce şu bakımdan ki çocukta doğa egemendir ve doğa asıl yeni tomurcuk salarken katıksız ve gürbüzdür sonra da hırsızlığın çirkinliği çalınan şeye göre değişmez ki ha altın çalmışsın ha bir iğne *iğne çaldı ama altın çalmak aklına bile gelmez* diyenlere benim diyeceğim şudur *iğneyi çaldıktan sonra niçin altını da çalmasın*

kendimiz sandığımızdan çok daha zenginiz ama bizi ordan burdan alarak dilenerek yaşamaya alıştırmışlar kendimizden çok başkalarından yararlanmaya zorlamışlar bizi

ŕiir yazın

yazinyollayin@gmail.com

veya

@futursuzfanzin